

Benlik Kaygısı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Ekim 2017

Ufku dar mı tutuyorum ne?

Yoksa enginde çalandan ziyade çalıntı addedilen mi?

Derli toplu sorular biriktirmiştım madem, sıtması mı yüreğin de sıradanlıktan nasiplenmediğim sonra da varla yok arası kıblesinde gözlem gücümün, ben dalyalarca aşka rahmet okuyup da fukara benliğimde balyalarca ümit saklarken.

Gönülsüz bir ısrarla nasiplenilesi ya da metazori bir güvence iskeletini kurduğumuz bina misali, benlikler arasında asansör hızında bir yetinin yetimliğe tanıklığı.

Çıktım yola madem... dönüşü olamaz'ların maliyetini yüklenip de karalar bağladım dün mizaçlı düş/üş/lerime bir sihir damlıyor ve şehrin silüetinde şiirden müteşekkil gövde gösterisi ile insanların, bir batında sayısız şiir doğurma sancıma sahip çıkıyorum: yerli yersiz ve belli belirsiz bir heyecanı da katık yapmanın verdiği özgüven ile.

Farklı bir gün ısmarlıyorum geceden.

Farklı bir gece olmasını diliyorum inceden.

Farklı olansa sadece tarihin devinimine paralellik arz eden biz aciz fanilerin, fazlaca muktedir olduğumuza dair geliştirdiğimiz o inanç.

Bir hüviyet sanırım: akla zarar uzantılarımızla birbirimizin kuyularını kazan dosya misali, bazen öykünüyoruz bazen yetiniyoruz genelde serzeniş yüklenip enlem ve boylamlarımıza iz düşüyoruz... Sanırsınız ki; evrenin en akli başında canlılarız ya da en şaşalı benliğiz sözüm ona: asla yanlış şıkkı işaretlemeyen, aslı doğru yoldan sapmayan ve beyitler doğuruyoruz günbegün sonra da elit bir ahkâmla sadece kendimize paye veriyoruz.

Zaman ve mekân ayarı yapıp da; bir konum atmak hayata yoksa çalım atmakla kalmayıp üstüne üstük böbürlendiğimizi gözüne soka soka evrenin, en destursuz izdivaç iken mantıkla duyguların yan yana geldiği bazense yorgun ruhun seğırttiği sonra da anlık bir ego yansıması ile kendimizi sıyırdığımız onca yanlış egemen doğruları da sadece bizlerin işaretlediği inancına yenik düştüğümüz.

Nereden nereye...

Kim kime dumduma...

Zaman örüyoruz belki de sepet örgüler yapıyoruz her satır başına atıfta bulunup da bir hikâyeye öykündüğümüz yetmezmiş gibi kendi hikâyemizden mahkûm isek.

Kırılma noktamız.

Kınımızda ise sadece kimliğimiz.

Örselemekten çekinip de örselendiğimiz.

Örselendiğimiz kadar ötekileştirildiğimiz.

Sanırım toplumun ayırık otu iken, hiçbir gruba müdahil olmayı beceremeyen belki de tüm gruplara âşık o nüktedan ve şakiyan mizacı ile zaman zaman da suskunluğa biat eden.

Gözden irak madem gönülde nasıl saklı bunca insan?

Gönülde saklı olmayanlar ve yanlış bir sunum bellemişken hayat gözlerimize de yakın kılmayı için için dilerken.

Bir gördüğümüz ve asla da unutmadığımız.

Görmekten bir hal gelip de unutmaya kurduğumuz benlik alarmı.

Kerelerin hacminde ya da kayıtsızlığı meşrep bilip sonra da üç noktalı cümlelerden gözünü alamayan yoksun kalemlerimiz belki de doygun ruhumuza atıfta bulunduğumuz hatta toplumun merkezinde sadece bir zerreye tekabül edip kendimizi en üst konuma yerleştirdiğimiz.

Günler günleri kovalamıyor zannımca ama yürek diğer yürekleri kolluyor zira sevme özürlü insanları yok sayıp da sebepsizce yüreğimize sakladığımız tek kişiliği değil de çoğul kişiliği ile kalemin ve mizacın, kaybolmakla var olmak arasında gidip geldiğimiz.

Ve bir sapakta yine kendimize rast geldiğimiz.

Soldan sağa ya da çaprazlığın hikmeti iken, her gün çözülmeye dair sayısız problem üstelik tek kişiden üreyen hele ki o tek kişi üremeyi değil de üretmeyi şiar edinmişken.

Gel de anlat.

Ya da; gel de anlamadığını anlat belki de anladığını kendine göre şekillendir ya iç muhasebeniz?

Zorluk temalı bir yol adına yorgunlukla mutluluğun sarmalında, yine kendine bir kimlik belirleyen: tıpkı insanlığın tüketildiği ama insanüstü cihazların yeni insanları yeniliklerle buluşturmaya da can attığı.

Sanal bir platform mademki bizlerin kopamadığı... iyi de gerçek hayattaki insanların ta kendisi değil mi, sanal dünyanın da kahramanları?

Ve bizler boyutsuzluğu kucaklıyoruz sonra da nesneli öznel, özneli soyut belki de somut gerçekleri yok sayıp sayısız metafizik kavramına gösteriş yapıyoruz sözüm ona.

İnsanlığın kaybettiğini yine insanda ararken.

Kaybettiğimiz kendimizi insanlar arasında kovalarken.

Belki de kaçmadan kovalandığımız sonra da kovalandığımıza dair bir paranoya geliştirip kendimizden korkup belki de kendimizi kolladığımız.

Sayırsız ritüel, pek çok izafi açılım ve elde var bilinmezlik: hep ama hep üstelik bileşkesi yorgun ve yoğun ömrün de kıyılarında sürüklenmeye mahkum.

Hayatımızdaki gölgeler belki de fark edip kırılma noktamızı tayin etmenin ötesinde kırılma noktamızla başa çıkamadığımız

Hep ama hep aynı hikâye.

Anlat ama yanlış anlaşıl.

Anlatmasan da spekülasyon üreten sayısız mecra ve kimlik oysaki somut olan kişiliğin perspektifinde soyut bir kazanım da mı adına hayat tecrübesi denen ve sonra da yükümüzü azaltmak şöyle dursun bin bir söyleneceye rest çekmek yetmezmiş gibi, aklamaya çalıştığımız o beyaz sayfayı karartan gölgelerden çektiğimiz.

Benlik kaygısı ve bellek kaybı yaşamayı özler olduğumuz.

Hani neredeyse dua ettiğimiz:

Gün doğsun ve ben dne dair hiçbir Őey hatırlamayayım.

Aklımda kalan Őu tozlu cümle:

“Benlik bir metindir, metin gibi zmlemesi gerekir. Benlik bir projedir, inŐa edilmesi gerekir.”(Alıntı)

Tuğlalarımı tek tek yerleŐtirdiđim lakin her kazı çalıŐması yapıldığında afalladığım.

Belki de hafıza kaybı gibi yeniden derlediğim belleğim sonra da yeni güncellemelere ek olarak yeni duygu ve bilgilerle reklendiđim sevgi denen mecrada ben hala bir define bulmayı umut ederken...

Umut.

Beklenti ya da.

Aslında varlığın himayesi adına kalıp yargılardan arınmıŐ ve sadece insan arayıŐında: ihaneti, kötülüğü kayıtlarından silmiŐ aslında nefsinin azat etmiŐ aslında öfkesini de aslında yoksunluğunu kıvanç belleyen.

Bir satıra düŐtü m yolum...

Bir de sevgi yıldıztı aralıksız gönül kubbemde yanıp sönerken.

Olumsuzlukları yok sayıp.

Her an'ı yeni bir baŐlangıç bilip.

Her insanı yürekte konumlandırmaya hazır.

Aslında kendimizi kendimize yakın kıldığımız belki de uzağında kaldığımız tüm olumsuz yönlerimiz.

Sevgiyi çarçur etmeden.

Benlik kaygısını da alt edip.

İnsana dair ve de sevgiyi avularken üstelik bilinmezden aldığımız gücü yine evrene armağan ederken...